

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У. 8867/13
30.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радојке Маринковић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиља А.А. држављанке С. и мал. А.Б., држављанке С., по законском заступнику, мајци А.А., које заступа Ф.Ф., правник организације – Ц. за З. и П.Т.А. из Б., Улица ..., ради поништаја решења Комисије за азил Републике Србије, ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 23.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиља, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељење за странце, Одсек за азил, број ... од ... године, којим је ставом првим диспозитива одбачен захтев тужиља за азил у Републици Србији, а ставом другим, тужиље су обавезане да уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења, а да Одсеку за азил тужиља А.А., врати личну карту за лице које тражи азил број

У поднетој тужби тужиље, преко пуномоћника, оспорава законитост

решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводе да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој су се налазиле у транзитним земљама (Т., Г. и М.) преко којих су стигле до Републике Србије као и ситуацијом у земљи порекла. Истичу да није спорно да су прошле кроз земље које се налазе на листи сигурних трећих држава, али да приликом боравка у њима није било могућности за подношење захтева за азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у тим земљама. Позивају се на извештаје међународних организација који указују на лош положај тражилаца азила у појединим од наведених земаља, као и чињеницу да је Т. ставила резерву на Протокол из 1967. године. Сматрају да се одлука првостепеног органа заснива на хипотетичком концепту, да је лице требало да зна за азил као институт у земљама кроз које је прошло. Указују да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип "non refoulement", да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцима азила, у тим трећим земљама бити омогућено тражење азила односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би били изложени прогону и другим повредама људских права. Истичу да је погрешно примењено материјално право, односно да првостепени орган није могао да доноси одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражиоци азила нису имали реалне могућности да поднесе захтев за азил као и да земље кроз које су прошле за њих нису биле сигурне. Даље истичу да је првостепеним решењем дошло до кршења одредби Устава које се односе на право странаца, као и Европске конвенције о људским правима и основним слободама и то одредби чл. 1, 2, 3, 5. и 14. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предлажу да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на исту, као и целокупне списе

предмета ове управно-правне ствари, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Према разлозима из образложења оспореног решења и стању у списима предмета тужиле су дана ... године поднеле захтев за азил у Републици Србији. У оквиру утврђивања основаности захтева, дана ... године и ... године, првостепени орган је одржао усмену расправу на којој је саслушана тужилца А.А. у своје име и у својству мајке као законског заступника А.Б., у смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. Тужилца је изјавила да је у новембру ... године напустила С., односно да је у С. стигла у јануару ... године, а да је претходо била у Ј. два месеца. Надаље наводи да је на путу до Србије прелазила преко територије С., Т., Г. и М. и да ни у једној од тих земаља није тражила азил, јер је желела да иде даље у Ш. Као разлоге одласка из С. наводи јако лошу економску и безбедносну ситуацију. Такође наводи да је кћерка А.Б. рођена ... године у Г., у А., да је ... држављанка и да нема друго држављанство. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се тужиоцу као тражиоцу азила одбацује захтев за азил у Републици Србији.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу („Службени гласник РС”, бр. 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред наведеног, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужилца изјављену против овако донетог решења првостепеног органа, јер је у поступку који је претходио доношењу истог, неспорно утврђено да су тужилце пре доласка у Републику Србију, боравиле у сигурним трећим државама (Т., Г. и М.) као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама траже азил. Наиме, неспорна је чињеница да су тужилце, пре доласка на територију Републике Србије, боравиле и прошле преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије број ... од ... године сврстане у сигурне треће државе, као и да су имале могућност да у тим земљама поднесе захтев

за азил.

Суд је ценио наводе тужбе које су тужиље износиле и у жалби, па налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужиље при том уз тужбу нису доставиле нити изнеле ни један доказ, нити разлог на основу кога би се могло посумњати да би у некој од земаља било ког од тражиоца азила биле изложене прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би њихов живот, безбедност или слобода били угрожени или да су за њих несигурне из неког другог разлога који би искључио примену члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 30.01.2014. године, 15 У. 8867/13

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Бурић

ЉД